

A gazdátlan kiskutya

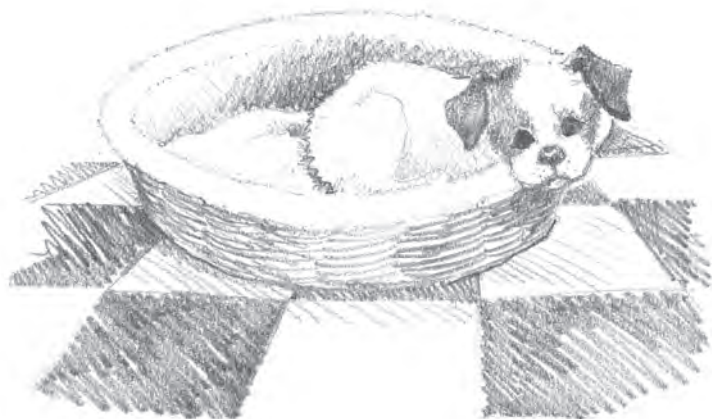

Holly Webb

HOLLY WEBB

A GAZDÁTLAN KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2016

Robinnak és Williamnek

Első fejezet

– Betty, most már mennünk kell! – nógatta gyengéden az apja.

Nem maradt sok idejük, indulniuk kellett a repülőtérre.

Betty nem válaszolt. Egyre csak Harry puha, fehér buksiját és gesztenyebarna füleit simogatta, miközben megállíthatatlanul csorogtak az arcán a könnyek.

A kutyus felugrott, és tappancsait a lány vállára téve lenyalta őket.

– Ó, Harry, annyira fogsz hiányozni! Nem akarok elköszönni tőled! – suttogta a kislány.

Olyan szomorúan csengett a hangja, hogy Harry abbahagyta a farkcsóválást. Miről beszélhet Betty? Nem hangzott túl jól. Remélte, hogy minél hamarabb elmehetnek erről a helyről. Túl nagy volt a lárma, és furcsa szag is volt. Úgy tűnt, sok más kutya is van itt, hallotta, ahogy ugatnak, morognak, nyüszítenek. Haza szeretett volna menni a szép, kényelmes otthonába.

– Itt van a kosara és a játékaik – mondta Betty anyukája, és betette őket a ketrecbe. – Sajnálom, Betty, de tényleg mennünk kell. Hamarosan el kell indulnunk a repülőtérré. Ugye, milyen izgalmas lesz?

Harry figyelte, ahogy a drótketrecbe berakták a kosarát, a kedvenc piros gumicsontját és a csipogós halacsckáját.

Betty megcsipogtatta párszor a halat, aztán megdörzsölte a szemét. Harry nagy, barna szemével

felnézett a lányra, és értetlenül felvinnyogott. Mi folyik itt?

– Jaj, anya, tudja, hogy valami nincs rendben! – mondta Betty, és felállt.

– Ne aggódj! – vigasztalta szelíden a menhelyen dolgozó lány.

Sallynek hívták, és kedvesnek látszott, de Betty azt kívánta, bár soha ne kellett volna találkoznia vele.

– Biztos vagyok benne, hogy gyorsan találunk neki egy csodás otthont. Olyan aranyos kutyus!

A kiskutyáknak mindig könnyű új gazdát találni, ráadásul a jack russell terrier népszerű fajta.

Betty bólintott, és a ruhája ujjával letörölte a könnyeit. Tudta, hogy ennek örülnie illene, hiszen kétségtelenül nem akarta, hogy Harry sokáig a menhelyen maradjon, egy szűk kifutóban szenvedve. De azt sem akarta, hogy valaki másé legyen. Harry az ő kiskutyája volt.

Még csak két hónapja volt náluk, amikor az apja bejelentette a nagy hírt: három évre Amerikába mennék a munkája miatt. Először izgalmasnak tűnt, hogy New Yorkban fognak lakni, de rögtön utána eszébe jutott Harry. Vajon neki tetszeni fog?

És akkor apa megmondta, hogy Harry nem jöhet velük. Hogy túl nehéz lenne elintézni, hogy magukkal vihessék, és hogy amúgy is lakásban fognak élni, ami nem megfelelő környezet egy kutyának. Harrynek itt kell maradnia, és mivel nincs senki, akinél hagyhatják, beadják a menhelyre – mint azokat a

kutyákat, akiket senki nem akar. Ami egyáltalán nem tűnt igazságosnak, mert Betty igenis akarta őt.

– Írunk majd neked, azonnal értesítünk, amint Harrynek új gazdája lett – ígérte Sally. – Nemsokára. Tudom, hogy gyorsan talál magának egy csodálatos otthont.

Betty legszívesebben felkiáltott volna: „De hát csodálatos otthona volt!”, végül azonban csak bólintott, és engedte, hogy az apukája kivezesse. Magától ki sem talált volna, mivel a sírástól semmit se látott.

Harry a drótajtót kaparva nyüszített utána. Betty sír! Valami baj van... De a kislány egyre csak távolodott. Harry két órán át vonyított, aztán annyira ki-merült, hogy elaludt.

Amikor felébredt, Betty még mindig nem jött vissza.

– Ó, ezt nézd! – mondta Greta vágyakozva. – Egy labrador. Hát nem gyönyörű?

Anyu rámosolygott.

– Nincs elég helyünk, Greta, ezt te is tudod. De igazad van, tényleg gyönyörű. És a szeme...

– Akkor talán egy kisebb kutyát, például egy jack russell terriert! – Greta eszeveszett gyorsasággal futotta át a menhely weboldalát, hátha vannak ott kisebb kutyák is. – Ezek azok a terrierek, akikkel régen patkányokra vadásztak. Irtó okosak. És kicsik! Egy ilyennek már biztos van elég helyünk – nézett fel reménykedve.

– Nem, sajnos nincs. És lassan abba kellene hagynod a számítógépezést, Grettie, nekem még meg kell nézmem, hogy kerültek-e fel új lakások az ingatlanügynökség oldalára.

A Winter család éppen költözni készült, mivel jelenlegi lakásukban már nem volt elég hely, főleg most, hogy Greta és a bátyja, Danny egyre nagyobbak lettek.

– Semmi értelme, Grettie! – sóhajtott a Danny, miközben átpréselte magát a számítógép előtti szék mögött, hogy csinálhasson magának még néhány pirítóst. A komputer a konyha egyik sarkába volt bezúfolva. – Én már évek óta próbálom meggyőzni anyuékat, hogy szerezzünk be egy kutyát.

Anyu összehúzott szemöldökkel nézett a fiúra.

– Ne kezd már te is, Danny! Mindketten nagyon jól tudjátok, hogy nincs elég helyünk. Nem helyes dolog egy kutyát a lakásban bezárva tartani, akármi-lyen pici is. Ha lenne egy kertünk, akkor talán. De nem a hetedik emeleten!

Greta bólintott. Tényleg tudta, mégis gyakran sikerült meggyőznie magát, ha csak egy percre is, hogy nem így van. Újra kavargatni kezdte a gabonapelyhét, és közben elképzelte, ahogy egy gyönyörű fekete labradorral vagy egy virgonc kis fehér-barna jack russell terrierrel az oldalán végigfut a parkon. Ha már úgyis elköltöznek, túl nagy kérés lenne egy olyan

lakás, amihez kert is tartozik? Álmodozva nyalta le a kanalát.

– Nehogy összekend nekem a billentyűzetet! – figyelmeztette anya.

– Hé! – Danny egy tányér pirítóssal a kezében megállt Greta széke mögött, és áthajolt a lány válla felett. – Grettie, nézd! Anyu, gyere ide te is!

– Soha nem férek oda a saját számítógémemhez! – morogta anya, miközben ő is közelebb jött, hogy láthassa a képernyőt. – Tappancs Állatmenhely. Még mindig a kutyamenhely honlapján vagytok? Danny, nem most egyeztünk meg, hogy nem lehet kutyánk?

– Tudom, de ezt nézd! „A mi fantasztikus önkénteseink.” Ezek azok az emberek, akik a menhelyen segítenek. – Danny megragadta az egeret, és rákattintott a linkre. – Nézd, ők sétáltatják a kutyákat! – A fiú sugárzó mosollyal fordult Greta felé. – Ezt mi is csinálhatnánk, nem? Tudom, hogy saját kutyánk

nem lehet, de kölcsönvehetnénk párat. Az olyan volna, mintha egy csomó kutyánk lenne!

Greta szinte nekinyomta az orrát a képernyőnek, amiről egy reménykedő kutya nézett vissza rá, pórázzal a szájában. Azt írták, hogy a neve Bonnie.

– Csinálhatjuk, anyu? – kérdezte lelkesen. – A menhely nincs messze. Csak pár utcányira, a park túloldalán.

– Szerintem jól hangzik. – Apa nemrég sétált be a konyhába, és most már ő is a képernyőt bámulta. – Bármilyen, aminek a hatására friss levegőn vagytok, és nem a tévé előtt ültök, remek ötlet. Írják, hogy mikor vannak nyitva? Később, ha akarjátok, átviszlek titeket.

Danny gyorsan átfutotta az oldalt.

– „Mindig szívesen fogadunk új önkénteseket” – olvasta. – „Ugorjatok csak be a menhelyre!”

Greta boldogan mosolygott fel az apukájára.

– Komolyan gondolod? – suttogta.

Soha nem hitte igazán, hogy kap egy kutyát, és ez sokkal, de sokkal több volt a semminél.

Harry a kosarában feküdt, orrát erősen belenyomta kék párnájába. Olyan illata volt, mint Betty házának – az ő otthonának –, és kizárta a többi kutya szagát.

Nem értette, miért hagyta itt a kislány, és miért nem jött vissza érte. Betty simogatta, etette és szerette őt. Amint hazaért az iskolából, és beszaladt a házba, első dolga volt, hogy megkeresse, és játsszon vele. Mi történhetett? Nem volt rossz kutya, ebben biztos volt.

Még mindig hallotta a többi kutya ugatását és nyüszítését, bármilyen erősen próbálta is belenyomni a fejét a párnába. De aztán lépteket is hallott. Lassan kikászálódott a kosarából, hogy szemügyre vehesse, mi történik a ketrecen kívül. Talán Betty jött vissza? Talán épp arra vár, hogy ő kijöjjön a ketrecből. Felugrott, és reménykedve nekitámaszkodott a drótkerítésnek, mire Sally, aki távolabb állt a folyosón, megfordult és rápillantott.

– Szia, Harry... – mondta nagyon gyengéden. –
Úgy döntöttél, hogy megnézed, mi a helyzet, ugye?

Harry füle lekonyult, a farkát is leengedte. Betty nem volt ott. Csak az a nő, akin érezte a többi kutya szagát. Visszakullogott a kosarába, mire Sally felsóhajtott. Remélte, hogy nem lesz túl nehéz Harrynek.

Harry boldogtalanul gondolt vissza az otthonára. Úgy érezte, általában ilyenkor kucorodott oda Betty ágya végébe. A kosarában eddig csak napközben pihent, amúgy mindig Betty ágyában aludt. Valószínűleg a lány most adna neki egyet kedvenc kutyakekszéből.

Felsóhajtott, és szomorúan szipogott egyet. Vissza fog jönni, ugye?

Māsoodik fejezet

Greta még csak alsó tagozatos volt, Danny pedig már középiskolába járt, de a két iskola nem volt messze egymástól, így a testvérek általában együtt mentek haza, kivéve, amikor Gretának balettórája volt. Ma kivételesen értük ment anya, hogy átkísérje őket a menhelyre, és a gyerekek önkéntesnek jelentkezzenek. Már szombaton is jártak ott, de aznap nagyon sok volt a látogató, így a dolgozók megkérték őket, inkább jöjjenek vissza valamikor a hét folyamán, amikor nincs akkora káosz.

– Hol van már? – lóbálta türelmetlenül a táskáját Greta.

– Még csak nem is késik! Kivételesen hamarabb végeztünk a suliban – nevetett Danny. – Te amúgy melyik kutyát szeretnéd sétálni vinni? Nekem nagyon tetszett az a nagy agár a honlapon. Fogadok, hogy villámgyorsan fut!

– Nekem mindegy – mosolygott Greta. – Bármelyiket szívesen elvinném. Nézd, ott jön anya! – A kislány elébe szaladt. – Mi tartott ennyi ideig? Ugye most már egyenesen odamegyünk?

Anya elnevette magát.

– Persze, csak előbb még gyorsan megállunk, és veszünk pár dolgot a boltban, oké? – kacsintott Dannyre.

– Anyaaa! – jajdult fel a kislány kétségbeesetten.

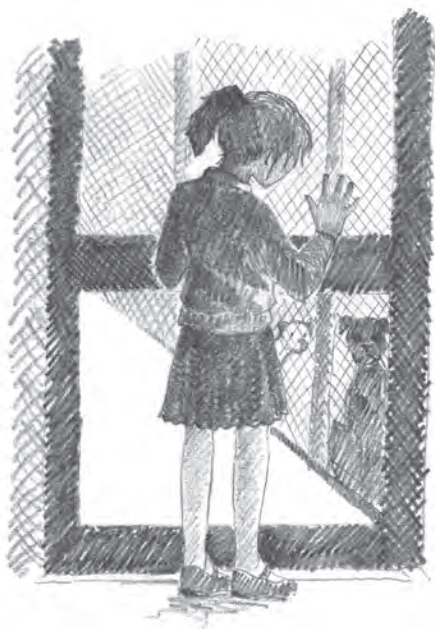
– Csak cukkol, Grettie! – kuncogott Danny. – Komolyan mondom, túl könnyű téged felbosszantani. Na, gyerünk, induljunk!

Greta, Danny és anya a recepciónál álltak, és Sallyre, a menhely vezetőjére vártak, hogy körbevezesse őket. Folyamatosan ugatás és vonyítás hallatszott.

– Egy idő után megszokja az ember – mondta mosolyogva Mandy, a recepciós. – Gondoljatok csak arra, milyen boldoggá teszitek majd őket azzal, hogy elmentek velük sétálni! És nem csupán sétáltatásról van szó. Pár kutyának csupán társaságra van szüksége, valakire, aki játszik velük, és megsimogatja őket. Attól tartok, vannak itt olyan állatok is, akikkel nagyon rosszul bántak. Nekünk kell segítenünk, hogy újra bízni tudjanak az emberekben.

– De ugye egyik sem veszélyes? – aggodalmaskodott anya. – Nem szeretném Dannyt és Gretát olyan kutyák közelébe engedni, akik esetleg megharaphatják őket.

– Nem, nem – rázta meg a fejét a recepciós. – Az önkéntesek csak azokkal a kutyákkal foglalkoznak, akikben teljesen megbízunk. Egyedül amiatt aggódhatok, hogy esetleg túlzottan kötődni kezdtek hozzájuk – somolygott. – Én már há-

rom kutyát hazavittem innen, egyszerűen nem tudtam ellenállni nekik! De ne felejtsetek el, hogy ezeknek a kutyáknak előbb-utóbb új otthont találunk, legalábbis reméljük. Szóval vigyázzatok, ne szeressétek meg őket túlságosan, rendben?

Greta átkukucskált az üvegajtón, nézte, ahogy a kutyák szemügyre veszik a kenneljeikből. Hogy is ne szeretné meg mindannyiukat?

– Hallottad, Greta? – kérdezte anyja szelíden. – Ne bonyolódj bele túlságosan!

Greta visszafordult, és bólintott. Legalábbis megpróbálja...

Nem volt túl sok látogató a menhelyen, így Sally körbevezette Gretát, Dannyt és anyát, bemutatott nekik pár kutyát, akiket majd sétáltathatnak. Olyan sokan voltak! Greta egyszerre volt boldog, hogy ilyen sok kutyus van, akiket majd mind megismerhet, és szomorú, mert tudta, egyiküknek sincs otthona. Szívszagató volt látni, ahogy a kutyák felugráltak a ketrecük ajtajára, kétségbeesetten csóválták a farkukat, és nyalogatták a kislány ujjait, szinte könyörögtek, hogy szeresse, és vigye haza őket.

– Jaj, de gyönyörű! – térdelt le Greta az egyik dróttal határolt kifutóhoz, hogy jobban megnézze a kis barna-fehér jack russell terriert. – De hiszen ez még kölyök!

Harry reménykedve nézett fel. Greta hangja egy kicsit hasonlított Bettyére. De a füle megint lekönyult, mikor meglátta: csak egy másik lány.

Megfordult a kosarában, hogy ne is kelljen ránéznie. Greta csodálkozva pillantott rá. Az összes többi kutya majd megőrült a figyelemért, bármit megtettek volna, hogy szeretgessék és ölelgessék őket. Ez a kiskutya viszont szemlátomást csak azt akarta, hogy hagyják békén.

– Ő Harry – magyarázta Sally –, a legújabb jövevényünk. Egy család hagyta itt egy hete, mert viszonylag hirtelen Amerikába kellett költözniük. Egy kislány volt a gazdija, körülbelül annyi idős lehet, mint

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

te, Greta. Nagyon szomorú volt, hogy itt kellett hagynia.

– Ah – suttogta Greta.

El tudta képzelni, mennyire az lehetett a lány. Harry nagyon fiatalnak tűnt, biztos nem lehetett túl sokáig nála, mielőtt idekerült.

– Nagyon boldogtalannak látszik – guggolt le Danny is, hogy jobban megnézhesse Harryt a kosarában.

